

[Udenrigsministeren.]

at bruge vores forbindelses- og anerkendelsespolitik til. Det er argumentet for, at jeg gjorde de bemærkninger, jeg gjorde her.

Jeg ved, hvor meget disse spørgsmål betyder for hr. Camre, og jeg ved, han har god forbindelse på forskellig måde til græske eksilkredse og græske oppositionskredse; jeg var derfor glad for, at han også havde hæftet sig ved de bemærkninger, jeg gjorde om vort syn på det græske styre, og jeg både håber og er sikker på, hr. Camre vil være os behjælpelig med, at disse synspunkter kommer til de pågældende kredses direkte kundskab, idet jeg indrømmer, jeg ikke er helt sikker på, at de får dem ad officiel vej. Jeg er sikker på, hr. Camre vil hjælpe os til, at disse synspunkter når frem.

Jørgen Peder Hansen: Hr. Knud Østergaard gjorde nogle bemærkninger i forbindelse med Kissingers tale. Han anlagde det synspunkt, at man i USA var i besiddelse af en betydelig bitterhed i anledning af, at der var fremsat kritiske bemærkninger fra anden side over for USA på en sådan måde og i en sådan mængde. Hr. Knud Østergaard anvendte udtrykket „ensidighed“ om den kritik, der var kommet til udtryk over for USA, og mente, der skulle have sat sig bitterhed i den anledning. For at vi ikke skal misforstå disse væsentlige ting, og for at vi kan have et udgangspunkt, der er så rigtigt som muligt og vel også så acceptabelt som muligt, tror jeg, det er nødvendigt, at vi fastslår, at der ikke er rimelighed i at sige, at baggrunden for Kissingers tale er bitterhed over for Europa. Den opfattelse vil jeg gerne tage afstand fra.

Jeg er imidlertid klar over, at man naturligvis i USA ofte har været noget følsom, måske med mere eller mindre berettigelse, over for kritik, der er kommet udefra, og det har givet mig anledning til at anstille et par betragtninger, som jeg synes det er væsentligt i denne forbindelse at få med, og som jeg ikke nåede at få med i mit første indlæg. Under forudsætning af, at USA ikke blot afvikler sin krigsførelse i Sydvietnam, men også får nedtrappet sine aktiviteter i Sydøstasien i al almindelighed, så må man forudse en periode, hvor USA på en helt anden måde end hidtil kan blive betragtet som en garantstat for fredelig stabilitet i

dette område. Der er heller ikke tvivl om, at den amerikanske offentlighed i endnu højere grad end f. eks. den danske har taget direkte stilling til problemet om krigsførelse i oversøiske lande og det på en måde, der udelukker lignende fremtidige eventyr. USA vil efter min opfattelse ikke komme til at stå som hele verdens politimand i resten af 1970'erne, men tværtimod som en udlignende og afbalancerende, men meget stærk faktor i det globale politiske system. Hermed vil også de europæiske landes befolkningers holdning til USA ændres i retning af en mere normal bedømmelse. Generationen lige efter krigen har jo set amerikanerne som demokratiets frelsere. Deres børn oplevede amerikanerne som det modsatte, og Vietnamkrigen blev symbolet på en hel generel politisk anti-amerikanisme. Nu står vi over for en normalisering også med hensyn til dette problem. Det syntes jeg lige jeg ville have lejlighed til at sige på baggrund af hr. Knud Østergaards bemærkninger.

Hr. Poul Hartling mente, at socialdemokraterne har en udtalt vilje til altid at ville anvende udenrigspolitikken til indenrigspolitiske formål. Det undrede mig noget, og det har sikkert også undret andre, for jeg sad og tog tid på det, og ikke mindre end 6 minutter eller ca. 20 pct. af hr. Poul Hartlings tid gik egentlig med at polemisere indenrigspolitisk på baggrund af udenrigspolitiske bemærkninger, der er faldet. Det synes jeg er ret humoristisk, og jeg har ikke været klar over, at dette også var en side af hr. Poul Hartling, men det er da en tiltalende side.

Hr. Gert Petersen kom ind på nogle spørgsmål, jeg gerne vil knytte nogle bemærkninger til. Han mente, at NATO simpelt hen havde forsinket afspændingen imellem øst og vest her i Europa. Det er da et synspunkt, man kan have, og som man kan forfægte, og det gjorde hr. Gert Petersen endda meget dygtigt, det synes jeg nok, her fra talerstolen, men det var, ligesom han i sin argumentation for dette standpunkt alene koncentrerede sig om den ene side af den konflikt, vi har haft løbende i alle efterkrigsårene. Det er da muligt, at NATO ligesom har forsøgt at styrke sig for stærkt, det er muligt, det kan man ikke vide noget om i dag; historiens forløb kan man jo trods alt ikke ændre. Men jeg synes nok, at der også er en anden side end NATO-siden. Der er jo